

โอกาสประเทศไทย ครัวไทยสู่ครัวโลก

อุธร แก้วซัง*

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ลึกลับสุดลง ประเทศต่างๆ ได้ปรับเปลี่ยนตัวเองเข้าสู่การแข่งขันในรูปแบบอื่น นอกเหนือจากการทำสงครามเพื่อไล่ล่าอาณานิคมเหมือนดังในอดีตที่ผ่านมา ทวีปเอเชีย เป็นอีกภูมิภาคหนึ่งที่ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง ทั้งชีวิตและทรัพย์สิน รวมถึงความเป็นเอกราชของชาติที่ต้องสูญเสียไป จากภาวะสงครามในครั้งนั้น

ณ วันนี้ หลายประเทศได้อธิปไตยคืนมา จึงพร้อมจะหันหน้าเข้าสู่การแข่งขันทางเศรษฐกิจ แต่ความเป็นมหาอำนาจของประเทศชนะสงครามหรือประเทศที่พัฒนาแล้วก็ยังคงอยู่ เนื่องจากความได้เปรียบหลายประการ อาทิ เศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ตลอดจนนวัตกรรม เทคโนโลยีต่าง ๆ ซึ่งไม่มีที่ท่าว่าจะเปรียบกันได้กับประเทศเล็กที่ล่าหลังและกำลังพัฒนา ด้วยเหตุนี้ประเทศต่าง ๆ ในโลกจึงถูกแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ตามพัฒนาการแห่งเศรษฐกิจและเทคโนโลยี อันได้แก่ ประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ เยอรมัน ญี่ปุ่น ฯลฯ ประเทศที่กำลังพัฒนา เช่น ประเทศสิงคโปร์ มาเลเซีย

อินโดนีเซีย ไทย ฯลฯ และประเทศที่ด้อยพัฒนา เช่น ประเทศลาว พม่า กัมพูชา ฯลฯ เหล่านี้เป็นต้น

การจะก้าวไปเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว จึงไม่ได้เป็นกันง่ายๆ เพราะภายในประเทศจะต้องมีความเข้มแข็งและโดดเด่นในหลายๆ ด้าน เช่น การมีเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ล้ำหน้า มีระบบเศรษฐกิจที่ดี ประชาชนในประเทศมีความรู้ มีการศึกษา มีสุขภาพพลานามัยที่ดี มีระบบการเมืองและสังคมที่เข้มแข็ง ประเทศที่กำลังพัฒนาจึงมักถูกกีดกันด้วยวิธีการต่าง ๆ อาทิ ข้อตกลงระหว่างประเทศ หรือ พัฒนาการทางเทคโนโลยีที่เหนือชั้นกว่าของประเทศที่พัฒนาแล้ว จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้ประเทศต่าง ๆ ต้องปรับตัวเอง อย่างหนักเพื่อปรับตนเองจากการเป็นประเทศด้อยพัฒนา ไปสู่การเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา หรือ ประเทศที่กำลังพัฒนาเองก็ต้องการผลักดันตนเองให้เป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว โดยพยายามพัฒนาขีดความสามารถทางการแข่งขันด้านต่างๆ ให้เกิดความเท่าเทียม และให้ประชาชนในประเทศได้อยู่ดีมีสุข พ้นจากปัญหาความยากจน

*อาจารย์ปรแกรมวิชาการตลาด คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

การต่อสู้อย่างโดดเดี่ยวในฐานะที่เป็นประเทศเล็กๆ เป็นสิ่งที่หลายประเทศพยายามหลีกเลี่ยง หรือ แม้แต่ประเทศที่พัฒนาแล้วบางประเทศก็ตาม ก็ยังใช้วิธีการการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจเพื่อสร้างความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจ สังคม การเมืองในภูมิภาค และอำนาจการต่อรอง อันได้แก่ การรวมกลุ่มแบบเขตการค้าเสรี (FTA - Free Trade Area) เช่น APEC (Asia Pacific Economic Cooperation) AFTA (ASEAN Free Trade Area) NAFTA (North American Free Trade Agreement) WTO (World Trade Organization) AFAS (ASEAN Framework Agreement on Services) เป็นต้น การรวมกลุ่มแบบสหภาพศุลกากร (Customs Union) การรวมกลุ่มแบบตลาดร่วม (Common Market) การรวมกลุ่มแบบสหภาพเศรษฐกิจ (Economic Union) เช่น กลุ่ม EU (European Union) เป็นต้น นอกจากการรวมกลุ่มในระดับทวีปแล้ว ยังมีการรวมกลุ่มของประเทศแถบภูมิภาคเดียวกัน ด้วยเหตุผลของความร่วมมือทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ได้แก่ เขตเศรษฐกิจสามฝ่าย อินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย IMT-GT (Indonesia-Malaysia-Thailand Growth Triangle Development Program) โครงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง 6 ประเทศ (กัมพูชา มณฑลยูนนาน ลาว พม่า เวียดนามและไทย) เป็นต้น

ประเทศไทย เป็นอีกประเทศหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา ที่มีการปรับเปลี่ยนและขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว บางครั้งจึงต้องประสบกับปัญหาทั้งปัญหาภายในประเทศและปัญหาระหว่างประเทศ ซึ่งล้วนแล้วแต่ทำให้การเจริญเติบโตของประเทศต้องหยุดชะงัก แต่รัฐบาลไทยก็ได้หยุดนิ่งในการแก้ไขปัญหา ได้ประกาศนโยบายและมาตรการต่าง ๆ ออกมา อาทิ ในสมัยของ ฯพณฯ ชาติชาย ชุณหะวัณ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้ประกาศนโยบายอันแน่วแน่ว่าจะต้องเปลี่ยนสนาการค้าให้เป็นสนาการค้า ผลจากการประกาศนโยบายนี้ ประเทศไทยจึงได้ทำธุรกิจกับต่างชาติมากขึ้น จากกฎข้อระเบียบที่ผ่อนปรนลง ประกอบกับข้อตกลงความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศที่ประเทศไทยเป็นสมาชิก ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา รัฐบาลทุกชุดทุกสมัยได้มีนโยบายใหม่ๆ

ออกมาเพื่อจัดการกับปัญหาที่มีมาไม่รู้จักจบ จากทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยเฉพาะปัญหาทางด้านการค้าและเศรษฐกิจ

ปัญหาการกีดกันทางการค้าที่เป็นข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีอากรและการค้า (GATT- The General Agreement on Tariffs and Trade) หรือ รูปแบบการกีดกันทางการค้าที่ไม่ใช่ทางภาษี (NTB- Non-Tariff Barrier) ก็เป็นปัญหาใหญ่ของประเทศไทยที่ส่งผลกระทบต่อขยายตัวทางเศรษฐกิจ จากกลุ่มประเทศต่างๆ ซึ่งรัฐบาลไทยจะต้องเร่งทำการศึกษาและหาทางแก้ปัญหาโดยด่วน ก่อนจะเกิดปัญหาอื่นในอนาคต

ปัญหาการกีดกันทางการค้าการตั้งกำแพงภาษี (GATT) เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมภายในประเทศ การกำหนดมาตรฐานคุณภาพสินค้า การซื้อสินค้าของประเทศในกลุ่มสมาชิก วิธีการดังกล่าวเป็นวิธีการที่ต่างประเทศมักจะนำมาใช้กับประเทศไทย ซึ่งไทยเองจำต้องยอมรับและปฏิบัติตามข้อกำหนดอย่างไม่มีทางเลือก จึงทำได้แต่เพียงทำให้สินค้าที่ผลิตนั้นมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับตามมาตรฐานระดับโลกเท่านั้น

การทำการค้ากับต่างประเทศของไทยวิธีหนึ่ง ใช้วิธีการนำสินค้าจากต่างประเทศเข้ามาเพื่อการผลิตหรือการจำหน่ายต่อ ในหลายประเภทด้วยกัน ทั้งภาคการเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม ซึ่งจากมูลค่าการค้าของไทยปี 2545 มีมูลค่า 5,733,754.83 ล้านบาท มูลค่าการส่งออก 2,955,716.21 ล้านบาท และมูลค่านำเข้า 2,778,038.62 ล้านบาท จากตัวเลขดังกล่าว ทำให้ประเทศไทยได้ดุลการค้าให้กับต่างประเทศคิดเป็นมูลค่า 177,677.59 ล้านบาท (กรมการค้าต่างประเทศ, 2545) ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องก็ตาม แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าประเทศไทยจะมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจเสมอไปในอนาคต ดังนั้นการสร้างจุดยืนอันโดดเด่นจึงเป็นหัวใจสำคัญในการสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ

จากมูลค่าการส่งออก-นำเข้าของไทยปี 2545 ซึ่งจำแนกตามกลุ่มสินค้า ดังนี้

ตารางที่ 1 สินค้าออกและสินค้าเข้าจำแนกตามกลุ่มสินค้า พ.ศ. 2545 (ยังไม่รวมสินค้าส่งออก-นำเข้าประเภทอื่น)

สินค้าออก	มูลค่า (ล้านบาท)
1. อาหาร	416,510
2. เครื่องดื่มและยาสูบ	7,528
3. วัตถุดิบ	117,276
4. น้ำมันและเชื้อเพลิง	71,384
5. น้ำมันจากพืชและสัตว์	4,146
6. เคมีภัณฑ์	167,544
7. สินค้าอุตสาหกรรม	476,902
8. เครื่องจักร	1,269,594
9. สินค้าอุตสาหกรรมอื่นๆ	319,705
10. สินค้าเบ็ดเตล็ด	95,248
11. สินค้ากลับส่งออก	6,230
รวม	2,952,067
สินค้าเข้า	มูลค่า
1. อาหาร	95,550
2. เครื่องดื่มและยาสูบ	9,548
3. วัตถุดิบ	134,897
4. น้ำมันและเชื้อเพลิง	320,482
5. น้ำมันจากพืชและสัตว์	2,469
6. เคมีภัณฑ์	287,634
7. สินค้าอุตสาหกรรม	509,204
8. เครื่องจักร	1,257,438
9. สินค้าอุตสาหกรรมอื่นๆ	75,829
10. สินค้าเบ็ดเตล็ด	53,997
11. ทองคำ	28,341
รวม	2,775,389
ดุลการค้า	176,678

ที่มา : กรมการค้าต่างประเทศ

ในบรรดาผลิตภัณฑ์ส่งออกของไทย ผลิตภัณฑ์ประเภทอาหารก็เป็นอีกประเภทหนึ่งที่ประเทศไทยมีชื่อเสียงและมีการส่งออกไปในหลายประเทศทั่วโลก ซึ่งในปี 2545 ไทยส่งออกผลิตภัณฑ์อาหารมีมูลค่า 416,510 ล้านบาท นำเข้าเพียง 95,550 ล้านบาท จึงเป็นตัวชี้วัดได้อย่างดีว่า ประเทศไทยได้ดุลการค้าจากผลิตภัณฑ์อาหารเป็นจำนวนมาก และมากพอที่จะขยายให้ตลาดกระจายไปยังต่างประเทศให้มากขึ้นด้วย

ตลาดผลิตภัณฑ์อาหารส่งออกของไทยส่วนใหญ่อยู่ในประเทศแถบอเมริกา ยุโรป และเอเชียบางส่วนแต่ก็ยังมีข้อกีดกันทางการค้าหรือข้อจำกัดในหลายๆ ด้านด้วยกันที่ทำให้ผลิตภัณฑ์อาหารไทยจำหน่ายได้ในขอบเขตที่จำกัด เช่น อาหารที่ผลิตโดยใช้วัตถุดิบที่มีการตัดแต่งพันธุกรรม (GMOs) หรือแม้กระทั่งเครื่องหมายรับรองมาตรฐาน ISO มาตรฐานฮาลาลของประเทศมุสลิม

จากศักยภาพของตลาดสินค้าไทยในปัจจุบันพบว่า มีความเหมาะสมอย่างมากในการผลิตสินค้าประเภทอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัตถุดิบที่สามารถนำมาแปรรูปเพื่อส่งออกไปยังภูมิภาคต่างๆ ของโลกที่ไทยเองมีภูมิประเทศที่เอื้อต่อการเพาะปลูกและการกิจกรรมอื่น ๆ ทำให้สามารถขยายตลาดออกไปอีกมากได้ทั้งตลาดใหม่และตลาดเก่า ประกอบกับการที่ไทยตกลงเข้าร่วมการค้าเสรีกับประเทศและกลุ่มประเทศทั้งในภูมิภาคเดียวกันและภูมิภาคอื่นทั่วโลก เช่น การเป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก (WTO) เอเชียแปซิฟิก (APEC) อาฟต้า (AFTA) อาเซียน (ASAEN) และโครงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน

ได้แก่ โครงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง 6 ประเทศ (กัมพูชา มณฑลยูนนาน ลาว พม่า เวียดนามและไทย) โครงการพัฒนาเขตเศรษฐกิจสามฝ่าย (อินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย) หรือ กลุ่มประเทศสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ หรือ IMT-GT และโครงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุทวีป (บังคลาเทศ-อินเดีย-พม่า-ศรีลังกา-ไทย) หรือ BIMSTEC เหล่านี้

เป็นต้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาเขตเศรษฐกิจสามฝ่ายอินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ภาคใต้ของไทย 5 จังหวัดได้แก่ สงขลา สตูล ยะลา ปัตตานีและนราธิวาส เป็นความร่วมมือเอง ที่ก่อกำเนิดแนวคิดที่จะให้ไทยเป็นแหล่งผลิตอาหารของโลก โดยเฉพาะอาหารฮาลาล ซึ่งเป็นอาหารที่ผ่านการรับรองของชาวมุสลิมทั่วโลก จากประชากรทั่วโลกประมาณ 6,000 ล้านคน มีประชากรที่นับถือศาสนาอิสลามหรือมุสลิม ประมาณ 1,500 ล้านคนเมื่อเทียบแล้วมี 1 ใน 4 ของประชากรโลกทั้งหมด ซึ่งประชากรเหล่านี้ อาศัยอยู่ใน 186 ประเทศ ในทวีปเอเชีย 1,010 ล้านคน แอฟริกา 386 ล้านคน ยุโรป 95 ล้านคน อเมริกา 6 ล้านคน และในอนาคตก็จะมีการจำนวนเพิ่มมากขึ้น (EXPORTER REVIEW, 2545:9)

สำหรับประเทศไทยมีประชากรประมาณ 61 ล้านคน มีชาวมุสลิมหรือผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามประมาณ 4.5 ล้านคน กระจัดกระจายอยู่ทั่วประเทศ เมื่อมองตลาดทั้งภายในประเทศและตลาดต่างประเทศแล้ว บ่งบอกถึงอำนาจซื้ออย่างมหาศาล และด้วยความเข้มงวดในการดำเนินชีวิตของชาวมุสลิมโดยเฉพาะอาหารการกิน ซึ่งเป็นกฎที่ระบุไว้อย่างชัดเจนในคัมภีร์อัลกุรอานจากหลักการที่เหมือนกันทั่วโลกนี้เองทำให้ชาวมุสลิมต้องระมัดระวังมากขึ้นในการบริโภคอาหาร โดยอาหารที่จะรับประทานนั้นต้องมีมาตรฐานและรับรองโดยคณะกรรมการกลางอิสลามเท่านั้น

ไม่เฉพาะแต่ชาวมุสลิมเท่านั้นที่บริโภคผลิตภัณฑ์ที่มีเครื่องหมายฮาลาล แต่ยังรวมไปถึงประชากรทั่วโลกที่มีความจำเป็นต้องบริโภคอาหารที่

ปลอดภัยและเชื่อถือได้ ซึ่งผลิตภัณฑ์นั้นไม่จำเป็นว่า จะมีเครื่องหมายฮาลาลหรือไม่ก็ตาม ตลาดผลิตภัณฑ์อาหารจึงเป็นผลิตภัณฑ์ที่สามารถเติบโตได้ในกลุ่มประชากรทั่วทุกมุมโลก ไม่ว่าจะนับถือศาสนาหรือลัทธิใดก็ตาม

นอกจากการเจาะตลาดผลิตภัณฑ์อาหารฮาลาลแล้ว การผลิตผลิตภัณฑ์ประเภทฮาลาลก็ยิ่งแสดงให้เห็นถึงภาพพจน์อันดีงามของผู้ผลิตในแงุ่มต่างๆ ด้วย เช่น การให้ความสำคัญกับกลุ่มชนมุสลิม การยึดมั่นในการปฏิบัติตามหลักการอิสลามในส่วนของ การผลิตอาหารฮาลาล การรักษาคุณภาพผลิตภัณฑ์ ความสะอาดและโภชนาการตามหลักศาสนาอิสลาม ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นการบ่งบอกถึงการมีจริยธรรมทางธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งเป็นหัวใจของการประกอบธุรกิจทุกประเภท ซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถสร้างความมั่นใจให้กับชาวมุสลิมและคนทั่วโลกได้อีกทางหนึ่งด้วย และจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติแต่ละฉบับ ก็มีหลักที่มุ่งเน้นในด้านการผลิตที่แตกต่างกัน สรุปได้ดังนี้

ช่วงที่ 1 (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 1-2) ภาคการเกษตรมีบทบาทสำคัญต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ระบบการผลิตจึงเน้นความได้เปรียบในด้านทรัพยากรธรรมชาติ ได้แก่ ที่ดินและ

วัตถุดิบทางธรรมชาติ

ช่วงที่ 2 (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 3-5) ระบบการผลิตได้เปลี่ยนไป ให้ความสำคัญกับแรงงานราคาถูก เนื่องจากมีแรงงานส่วนเกินในภาคการเกษตรค่อนข้างมาก ประกอบกับภาคอุตสาหกรรมได้เข้ามามีบทบาทแทนภาคการเกษตร โดยสินค้าส่งออกที่ใช้แรงงานมากได้กลายมาเป็นหัวทอกของการเติบโตทางเศรษฐกิจในระยะต่อมา

ช่วงที่ 3 (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 6-7) การผลิตให้ความสำคัญต่อการดึงดูดทุนและเทคโนโลยีจากภายนอกประเทศ

ช่วงสุดท้าย (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8) การแข่งขันในยุคโลกาภิวัตน์รุนแรงมากขึ้น การใช้แรงงานราคาถูกหรือการดึงดูดทุนจากต่างประเทศ

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 1-8 ดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ประเทศไทยมีการมุ่งเน้นและให้ความสำคัญในด้านการผลิตที่แตกต่างกัน โดยยึดหลักแห่งกระแสทุนนิยม ที่มีการปรับเปลี่ยนตลอดเวลา การมุ่งเน้นสาระสำคัญเพียงบางจุด อาจไม่เพียงพอสำหรับการพัฒนาประเทศในทุกด้าน จนมีการกล่าวที่ว่า “ถ้าได้มาหนึ่งอย่าง ก็จำเป็นจะต้องยอมเสียไปหนึ่งอย่าง”

Thai Tambon

Thai

ปัจจุบัน ประเทศไทยได้ประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 ระหว่างปี พ.ศ. 2545-2549 ซึ่งมีสาระสำคัญในหลายด้านด้วยกัน โดยยึดหลัก “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ซึ่งเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของวิสัยทัศน์ร่วมกัน โดยอาศัยเป้าหมายหลักของการพัฒนาประเทศ ดังนี้

1. เพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจให้มีเสถียรภาพและมีภูมิคุ้มกัน
2. เพื่อวางรากฐานของการพัฒนาประเทศให้เข้มแข็ง ยั่งยืน สามารถพึ่งตนเองได้อย่างรู้เท่าทันโลก
3. เพื่อให้เกิดการบริหารจัดการที่ดีในสังคมไทยทุกระดับ

4. เพื่อแก้ปัญหาความยากจนและเพิ่มศักยภาพและโอกาสของคนไทยในการพึ่งพาตนเอง

และในส่วนของการวางยุทธศาสตร์เพื่อการแข่งขันของเศรษฐกิจไทยภายใต้สถานการณ์ใหม่ของเศรษฐกิจโลกนั้น ประเทศไทยได้วางเป้าหมายของยุทธศาสตร์เพื่อการแข่งขันของไทยไว้ 3 ส่วน คือ

1. กำหนดตำแหน่งของสาขาการผลิตที่ประเทศไทยมีความเป็นเลิศในตลาดโลก (Global Niche) อาทิ การเป็นหนึ่งในสิบประเทศท่องเที่ยวระดับโลก การเป็นศูนย์กลางแฟชั่น การเป็นครัวของโลก การเป็น Top 5 Trader ในเอเชีย หรือการเป็นผู้นำด้านเทคโนโลยีชีวภาพ

2. การกำหนด Strategic Trader หรือการเป็นผู้นำด้านเศรษฐกิจ โดยได้กำหนดยุทธศาสตร์การแข่งขันด้านต่างๆ อาทิ ด้านการเกษตร ด้านอุตสาหกรรม ด้านการค้าสินค้าและบริการระหว่างประเทศ ด้านการต่างประเทศ ด้านการคลัง ด้านการลงทุน ด้านการท่องเที่ยว

3. การปรับบทบาทของภาครัฐที่เอื้อต่อภาคเอกชนในทุกระดับ

จากยุทธศาสตร์ทั้ง 3 ส่วนดังกล่าวข้างต้น จึงเป็นตัววัดถึงประสิทธิภาพของการบริหารประเทศตามยุทธศาสตร์ของชาติที่ได้วางกรอบไว้อย่างกว้างเพื่อเป็นแนวทางในภาคการปฏิบัติในแต่ละสาขาต่อไป

ในการเข้าสู่ความเป็นเลิศในหลายด้านของประเทศไทย ผู้บริหารประเทศจำเป็นต้องหาจุดยืนหรือนำ

จุดเด่นของประเทศเข้าสู่การแข่งขันระดับโลก ประการหนึ่งที่จะสามารถสร้างจุดยืนของประเทศได้มากที่สุดคือ การให้ประเทศไทยเป็นแหล่งผลิตอาหารสำหรับคนทั่วโลกหรือการทำให้ประเทศไทยเป็นครัวของโลกนั่นเอง จากศักยภาพในหลายๆ ด้าน ของประเทศไทยและภูมิปัญญาของคนไทยที่เอื้อต่อการผลิตปัจจัยการผลิตลดจนการผลิตผลิตภัณฑ์ประเภทอาหารในระดับอุตสาหกรรม

อาหาร เป็นปัจจัยหลักของการมีชีวิตอยู่ของมนุษย์ในทุกชาติทุกภาษา แต่อาหารบางชนิดก็มิได้เป็นที่ต้องการของกลุ่มคนบางกลุ่ม เพราะข้อจำกัดต่างๆ ตามความเชื่อของแต่ละคน

จากจุดยืนอันแน่วแน่ ที่จะให้ประเทศไทยเป็นครัวของโลกและเป็นศูนย์กลางการผลิตอาหาร โดยเฉพาะการผลิตอาหารฮาลาลเพื่อการส่งออกในระดับโลก ซึ่งถูกกล่าวถึงในการประชุมรัฐมนตรีสัญจร พอสรูปได้ ดังนี้

จากการที่รัฐบาลได้ออกมาเปิดเผยกับประชาชนและกลุ่มเศรษฐกิจ ทำให้คนทุกกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นกลุ่มคนสำคัญที่จะสร้างฝันของรัฐบาลให้เป็นจริง เกิดข้อกังขาถึงการได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐในทุกด้าน อาทิ การจัดการสาธารณูปโภคพื้นฐาน การส่งเสริมทางด้านวิชาการ ภาษี การส่งออกและการต่างประเทศ เป็นต้น สิ่งที่รัฐจะต้องสนับสนุนทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ได้ออกมาเป็นนโยบายอย่างต่อเนื่อง ปัญหาต่อไปที่จะต้องขบคิด นั่นคือนโยบายเหล่านี้ สามารถตอบสนองหรือสร้างความพึงพอใจให้กับผู้ประกอบการได้มากน้อยเพียงไร และในอนาคต รัฐบาลจะทำอย่างไรต่อไป เพื่อให้ ผู้ประกอบการเหล่านั้นยืนหยัดและเจริญเติบโตต่อไปได้ และจากบันทึก 19 ยุทธศาสตร์ CEO แผนบูรณาการประเทศไทย เพื่อพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ของผู้ว่าซีอีโอ ซึ่งระดมความคิดของทุกภาค เพื่อบูรณาการการทำงานให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ตามแนวทางของรัฐบาล และผ่านการอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี ซึ่งหนึ่งใน 19 กลุ่มจังหวัด ได้แก่ กลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนล่าง ประกอบด้วยจังหวัด ปัตตานี ยะลา นราธิวาส ได้กำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายของการพัฒนาที่สอดคล้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรมฮาลาล ไว้ดังนี้

วิสัยทัศน์

“ศูนย์กลางอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล อิสลามศึกษานานาชาติ การค้าชายแดนกับประเทศเพื่อนบ้านและโลกมุสลิม บนพื้นฐานแห่งคุณภาพชีวิตที่ดีและดินแดนแห่งสันติสุข”

เป้าหมายการพัฒนา

1. เพิ่มมูลค่าสินค้าออกอาหารฮาลาลในช่วงปี 2547-50 ขึ้นร้อยละ 15-20
2. เพิ่มมูลค่าการค้าชายแดนร้อยละ 10 ต่อปี
3. เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวจาก 1.3 ล้านคนเป็น 1.7 ล้านคน
4. เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวจาก 4,688 ล้านบาทเป็น 6,057 ล้านบาท
5. เพิ่มจำนวนนักศึกษาต่างชาติขึ้นเป็น 1,030 คนในช่วงปี 2547-50

จะเห็นได้ว่าจากสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเหล่านี้ นับเป็นโอกาสสำคัญที่จะทำให้ประเทศไทย เป็นศูนย์กลางอาหารที่มีมาตรฐานระดับโลก โดยเฉพาะอาหารของชาวมุสลิมหรือ อาหารฮาลาล และการที่ไทยจะก้าวไปเป็นครัวของโลกได้นั้น นอกจากนโยบายของรัฐบาลที่จะสนับสนุนแล้ว ผู้ประกอบการเองก็จำเป็นต้องพัฒนาขีดความสามารถในการผลิตให้ก้าวล้ำนำหน้าเสนอ และจะต้องเป็นไปตามมาตรฐานกรอบข้อตกลงของคณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทย และอิสลามทั่วโลก ซึ่งความร่วมมือที่เกิดขึ้นจากความตั้งใจของทั้งสองฝ่ายนี้จะทำให้ไทยกลายเป็นศูนย์กลางอาหารของโลก และจะนำมาซึ่งความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศได้อีกทางหนึ่งด้วย